

PROLOOG

Kaks meest seisid katusel ja vaatasid, kuidas suur linn unes vähkreb. Lühem mees heitis pilgu käekellale – kell oli neli öösel. Tema kogemuste kohaselt ei maga kunagi ükski suurlinna nime väärt linn. Ka praegu oli näha märke tegevusest – üksteist öös leida üritavaid harvu üksildasi uitajaid ja taksoplafoone. Kuid praegu oli ikkagi aeg, mil linn oli täielikule vaikusele nii lähedal kui üldse võimalik. Ajaribake enne seda, kui päev öölt vahetuse üle võtab.

„Ja kas on täiesti kindel, et mingit muud võimalust ei ole?”

Lühem mees ohkas. „Jah.” Ta tõmbas mantli keha ümber koomale. Internet oli talle öelnud, et Manchesteri kliima on „mahe”, kuid tuli välja, et see on hellitlev vaste „alaliselt armetule”.

„Lihtsalt et...” alustas pikem mees.

„Lihtsalt et mis? Me ei tulnud siia kauplema.”

Pikem mees põrnitses kaaslast ülalt alla. „See pole ju kerge.”

„Usu mind – see, mida mina pean tegema, on oluliselt raskem.”

„Kurat, siin on nelikümmend kaks korrust!”

„Seda küll, aga muretsema peab tegelikult ainult viimase pärast.”

Pikema mehe silmis välgatas viha. „Kas see pidi naljakas olema?”

„Ei, selle kõige juures pole midagi naljakat. Sa ei kujuta ettegi, kui palju sulle selle võimaluse andmine on mulle maksma läinud, aga nüüd me oleme siin üleval ja tuleb välja, et sa oled argpüks. Usu mind, see ei tee mulle üldse nalja.”

„Ma olen... Kas ma ei saaks enne võtta midagi närvide rahustuseks?”

Lühem mees pöördus ja astus paar sammu. Ta tõstis pilgu madalal rippuvale täiskuule. Milline kohutav iroonia, et ta peab rahu säilitama. Ta ei saanud öelda, mida oleks tahtnud: et eelmisel mehel oli ta lasknud võtta „närvide rahustuseks” paar tabletti ja selle tulemuseks oli väga kole kraater maa sees. Seekord pidi kõik õnneks minema ja see tähendas, et uuel mehel peavad olema kõiksugused omadused, mille hulgast sugugi mitte kõige tähtsusetum ei olnud see, et ta eelmisest mehest mitte midagi ei teaks. Lühem mees oli pidanud võtma kokku viimase kui raasu oma leidlikkusest, et üheainsa nädalaga uus kandidaat leida, kuid ikkagi hakkas aeg nüüd juba otsa saama. Ta pöördus jälle pikema mehe poole, laiutas käsi ja naeratas. Lõpuks sõltub kõik ju sellest, kuidas oma ideed välja pakkuda.

„Kõik on väga lihtne. Sa pead tegema seda oma vabal tahtel, ja et see õnneks läheks, peab sinu adrenaliin jõudma teatud kriitilisele tasemele, et see saaks reageerida seguga, mille ma sulle andsin – muidu muutumist ei toimu.” Lühem mees vältis sõna „võlujook” – see andis vale tooni. Praegu on ju teaduseajastu – kuna nad olid masse nii osavalt veennud, et võlukunsti pole olemas. Ta läks tagasi pikema mehe kõrvale ja jätkas vaiksemalt: „Sa oled näinud, mida ma suudan, ja sa tead, et ma tahan aidata. Sina pead lihtsalt oma osa andma.”

Pikem mees vaikis jälle pahuralt.

Nüüd aitab, mõtles lühem mees. Tõmbame siidkindad käest. Asjaga tuleb edasi liikuda.

„Olgu. Lõpetame. Ma tean, et kui inimesed ütlevad „ma teen ükskõik mida”, ei mõtle nad seda päriselt. See on lihtsalt selline väljend. Ma arvasin, et sina oled teistsugune. Ma eksisin. Kolme tunni pärast läheb üks lend tagasi New Yorki. Näeme siis...”

Lühem mees pöördus minekule, kuid teine mees haaras tal käsi varrest. Tema sõrmed pigistasid nagu kruustangid.

„Lihtsalt et...”

Lühem mees vaatas kätt, mis tema biitsepsit pigistas. „Usu mind, kui ma ütlen, et see pole tõesti mõistlik.”

Pärast hetkelist kõhklust tema käsivars vabastati. Ta vaatas, alt üles, pikema mehe pisarates silmadesse. Seal tiirlesid pahameel, hirm ja tubli ports vihkamist. Seda kõike oli ka oodata. „Sa ise ütlesid, et tahad seda. Sa lausa anusid mind. Kui kasutada meie kandi väljendit, siis otsusta juba ära, kas situd või kobid poti pealt minema.”

Pikem mees pistis käe teksade taskusse ja võttis välja foto. Ta vaatas seda pika viivu, siis viskas selle minema ja hakkas jooksmas nii kiiresti, kui suutis.

Tuul haaras foto ja see jäi hetkeks õhku rippuma – naeratav heledapäine naine hoidis ümbert kinni väikesel põselohukestega tüdrukul, kellel olid samasugused erksinised silmad ja kes naeratas laialt kaamerale, nii et puuduvad hambad olid näha. Siis foto kadus, pühiti õhe.

Pikem mees ei vähendanud kiirust, kui üle katuseserva kadus. Üllataval kombel ei kostnud karjatust, kui ta allapoole kihutama hakkas, või kui karjatus oligi, viis tuul selle minema.

Lühem mees läks rahulikult katuseserva juurde ja vaatas alla. Nelikümmend kaks korrust allpool paistis kõnnitee – kõnnitee, millel imeliselt ei paistnud ühtki kraatrit. Pikem mees ei olnud surnud, vaid lihtsalt muundunud. Nüüd oli ta midagi muud. Midagi kasulikku.

„Paistab, et mäng võib alata.”

Lühem mees pöördus ja sammus minema, vilistades endamisi rõõmsat viisikest.

Kusagilt lähedalt kostis ulgumist, mis meenutas väga suurt koera.

1. PEATÜKK

Nii kiiresti ja vargsi kui võimalik vaatas Hannah ringi ja oksendas siis prügikasti. Päev ei olnud alanud hästi. Kuigi praegu polnud veel lõunagi käes, oli tänane päev juba paistnud silma kui üks hullemaid tema elus – õigemini oleks see silma paistnud, kui samasuguseid päevi poleks viimasel ajal olnud nii palju. Hannah' elu oli muutunud üheksainsaks pikaks painajaks, millest ärkamine tundus võimatu.

Tema kotis oli „Üksainus suund”, eneseabiõpik, mille autoriks oli doktor Arno Van Zil, Lõuna-Aafrika elumentor. „Minevik on tarbetu koorem, mida me ei pea kaasas kandma.” Hannah oli klammerdunud selle raamatu külge, nagu oleks see päästeparv. Nüüd oli autori sõbralik naeratus esikaanel hakanud tunduma pisut pilklik. „Ainus, mis on oluline, on järgmine samm.” Hannah ei tohtinud tagasi vaadata, ta peab edasi liikuma.

Praegu pidi ta siiski korraks maha istuma, et tuulata oma kotis ja otsida suuvärskenduspastilli, mis – palun, jumal! – on seal kindlasti olemas. Hannah sättis ennast pingile prügikasti kõrval. Ta oli pargis, üsna Manchesteri kesklinna lähedal. Lähedal asuval mänguväljakul huilgavate ja karjuvate laste hääled segunesid liikluse alalise taustamühaga. Hannah pistis telefoni mantlitaskusse. Ta hakkas seda neetud asjandust juba tõsiselt vihkama. Kui ta oli teinud otsuse, et jätab oma vana elu maha ega võta sealt midagi kaasa, oli telefon olnud üks vähestest eranditest. Raha ega maju ta ei taha, aga maailmaga suhtlema peab ta ju endiselt.

Õnnetuseks käis telefoniga kaasas sotsiaalmeedia ja paistis, et Hannah ei suuda ennast tagasi hoida ja peab seda vaatama. See oli nagu aken minevikumaailma, kus suved veedeti Londonis ja ülejäänud aasta Dubais. Jõukuse maailma. Silmatorkava tarbimise maailma. Eriti jõhker oli süsteem, mis näitas pilte sellest, mida sa tegid eelmisel aastal samal ajal. Ühest küljest meenutas see talle, kui tohutult tühi ja hingetu oli tema elu olnud, teisest küljest aga... Jumal, küll tollal oli lihtne. Mugav.

Eelmisel nädalal kuulis ta ühes poes Pulpi laulu „Tavalised inimesed” ja oleks tahtnud nutma puhkeda. Seal ta seisis, tunnistas kahtlaselt odavaid konservhernepurke säästu-supermarketis ja mõistatas, kui kaua ta suudaks neist ära elada, kui Pulpi solist Jarvis Cocker – kes oleks võinud seda oodata? – otsustas talle viimase hoobi anda.

Hannah oli äsja tulnud tööintervjuult, kus kandideeris oma unistuste töökohale. Intervjuu ei olnud läinud hästi. Hannah oleks võinud kopsaka summa peale kihla vedada, et see intervjuu ilmub talle veel unenägudes, kuigi ainult õudusunenägudes, kus ta peab seda aina uuesti ja uuesti läbi elama.

Storn oli Norra paremat sorti mööblisari. Käsitsi kaunilt viimistletud ja kontseptsioonilt elegantselt minimalistlik, oli sellest saanud sisustuse kohustuslik osa nende jaoks, kes said seda endale lubada. Hannah jumaldas seda. Ta oli sisustanud sellega kaks maja. Nüüd ei saa ta tõenäoliselt vaadata ühtegi Storni mööblitükki, ilma et tal kõhus metsikult keerama hakkaks.

Kui ta nägi töökuulutust, tundus talle, nagu oleks see märk jumalalt, et ta saab hakkama. Et hoolimata kõigest, mida kõik ütlesid, oli ta teinud õige otsuse.

Ta oli julguse kokku võtnud ja helistanud Joyce Carlsonile. Arvukate „sõprade” hulgast Hannah’ „eelmisest elust” oli Joyce üks neist vähestest, kes oli tundunud päris sõbra moodi. Kui Hannah oli teda juba mõnda aega tundnud, mõistis ta, et kuigi Joyce oli ise osa sellisest elust, oli tal olemas mingi terve reaalsusetunnetus, mis

laskis tal samal ajal mõista, kui naeruväärne see kõik on. Lisaks oli ta sellest kambast üks väheseid naisi, kes oli hankinud endale töö. Päris töö. Joyce oli tutvunud Storni tegevjuhiga oma abikaasa kaudu ja palgatud „marketingi” peale, kui firma Londonis oma poe avas. Joyce tundis, keda vaja, ja korraldas sellised peod, nagu vaja, ning kindlustas firmale täpselt sellise laineid lööva maandumise, mida nad olid lootnud. Lausa nii laineid lööva, et nüüd avasid nad teise poe Manchesteris, et teenindada ka selle kandi rahvast, ja otsisid sinna töötajaid.

Niisiis neelas Hannah oma vähese allesjäänud uhkuse alla ja võttis Joyce’iga ühendust.

Jutuajamine oli olnud täpselt nii piinlik, nagu oodata oligi. Joyce ilmutas Hannah’ga solidaarsust, kuid jäi taktitundeliseks ega esitanud küsimusi. Lisaks muule oli Hannah kindel, et Joyce teab suurt osa juhtunust juba niigi. Kõige valgustkartvam osa sellest oli ju jõudnud ka ajalehtedesse. Polnud mingit kahtlust, et möödunud kolme nädala jooksul oli Hannah’ langemine olnud tema vanas tutvusringkonnas lõunaeinetele valitsevaks keelepeksuteemaks. Joyce’ile helistades teadis Hannah väga hästi, et annab talle maiuspala, mida saaks soovi korral teistega jagada: *Jah, ta helistas mulle – nüüd otsib ta tööd!*

Kuid ikkagi oli tal abi vaja. Kui Hannah tõstatas töökoha teema, taipas Joyce otsekohe, kuhu ta sihib, ja paistis äärmiselt siiras, kui kinnitas, et teeb kõik, mis võimalik, et teda aidata. Hannah oli ju ikkagi olnud Joyce’i üks esimesi ja ustavamaid jüngreid Storni sektis. Telefonikõne lõpuks oli Hannah peaaegu kindel, et töökoht kuulub temale. Ta pani telefoni ära, pea käimas ringi mitte üksnes mõttest, et varsti suudab ta ennast ise ülal pidada, vaid ka teadmisest, et tal on vähemalt üks tõeline sõber. Viimased üksteist aastat ei olnudki võib-olla täielik ajaraiskamine.

Tööintervjuule läks ta täieliku enesekindlusega.

„Andke andeks, proua Willis, ma usun, et minu assistent ajas teie CV-d välja printides midagi sassi.”

„Ah soo?”

„Jah, siin on kirjas, et te õppisite Durhami Ülikoolis emakeelt.”

„Ahah.”

„Aga te ei lõpetanud ülikooli?”

„Mm... Nojah, sellega oli niisugune asi...”

„Peale selle on seal ainult teie hobid ja natuke heategevuslikku tööd. Kui te hetke ootate, siis ma helistan ja lasen assistendil kogu CV välja trükkida. Ma tõesti vabandan. Kas te tahate äkki teed, kohvi, espressot, kurgivett?”

„Jah, mm... jah. Tegelikult see ongi kogu minu CV.”

„Või niimoodi...”

See oli olnud inetu, kuid see polnud midagi võrreldes sellega, kui teine intervjuerija Hannah' nime ära tundis. Storni ruumidest põgenedes vaatas Hannah käekella. Tema esimene tõeline tööintervjuu oli kestnud seitseteist piinarikast minutit.

Nüüd pargipingil istudes leidis ta kotipõhjust millegi, mille kohta oli üsna kindel, et see on Tic Tac. Kerjused ei saa pirtsutada. Ta viskas selle suhu.

Lisaks Storni intervjuule oli Hannah'l täna tulemas veel üks – peamiselt sellepärast, et ta oli unustanud selle tühistada. Töökuulutused internetis oli olnud... nojah, isemoodi – „Aja-kirjandusväljaanne otsib meeleheitel inimest, kes suudaks emakeeles lauseid moodustada. Debiilikutel, optimistidel ja Simonitel mitte tülitada.”

Hannah polnud kindel, kas tegu on ikka päris töökuulutusega, kuid ta saatis ikkagi oma CV. Talle helistas tore Grace'i-nimeline naisterahvas, kelle aktsent jäi kusagile Manchesteri ja Lääne-Aafrika vahele, ning pakkus intervjuud. Hannah nõustus, kuid kohe järgmisel päeval tuli see Storni-lugu ja niimoodi lendas see tal hoopis peast. Hommikul Storni poole suundudes arutles Hannah isegi, kas ta peaks Grace'ile helistama ja ütleva, et ei saa tulla, kuid otsustas siis, et see poleks mõistlik – on hea, kui on olemas mingi varuvariant. Kui viimased paar kuud Hannah' elus olid

üldse midagi tõestanud, siis just seda, kui tähtis on, et inimesel oleks mingi varuvariant.

Nii et siin ta nüüd oli, istus pargipingil võõras linnas, lutsutas midagi, mille osas ta kahtles aina enam, et tegu on Tic Taciga, ning oli minemas intervjuule, et saada töökoht, mille kohta ta ei teadnud mitte kõige vähematki, kuid mida tal oli nüüd hädasti vaja. Ta vaatas käekella. Jumal küll, nüüd jääb ta veel hiljaks ka. Ta tõmbas telefoni jälle mantlitaskust välja. Tema sihtkoht paistis kaardil sinise täpina pargi kaugemas servas ühe vana kiriku taga.

Hannah tõusis ja kloppis oma riided puhtaks. Samal ajal läks pingi kõrval seisva prügikasti juurde üks kodutu, silmaklapiga mees, kelle pruun habe ulatus rinnuni, ja vaatas sisse. Ta kirtsutas vastikusega nina ja vangutas pead.

„Ma ütlen sulle, kulla tüdruk, siin on ikka kuramuse koletisi liikvel!”

2. PEATÜKK

Hannah kiirustas nurga taha ning vaatas tänaval vasakule ja paremale. Park jäi tema selja taha, paremat kätt oli kunstmuruga jalgpalliväljak ja vasakul kirik. Ülejäänud tänav oli tühermaariba, mille kaugemas otsas seisis mõned ridamajad. Tühja krundi servas oli silt, mis andis mõista, et siia oli plaanis ehitada luksuslikud korterimajad, kuid silt oli nii loppis ja täis soditud, et nägi nüüd välja nagu uhke idee inimeselt, kelle aeg on möödas.

Hannah hakkas käekotis tuhnima, et leida paberilipakas, millele ta oli aadressi kirjutanud. Võib-olla läks tal midagi sassi, kui ta selle telefoni toksis?

„Anna andeks, kullake, kas sa oleksid nii lahke ja tõmbuksid kõrvale?”

Hannah hakkas kohe vabandama – aga kui ta ringi vaatas, ei näinud ta hääle allikat kusagil. Ta oli tänaval täiesti üksik.

„Üleval, kullake. Alati vaata ülespoole.”

Hannah astus sõiduteele ja vaataski üles. Kirik oli punasest tellisest, paljude akende ees olid trellid. Selles oli omamoodi vilets, armastuseta jäänud ilu. Rõugearmilised tellisseinad sirutusid mustadest kiviplaattidest katuseni. Kui Hannah veel kõrgemale vaatas, nägi ta ümmargust värvilisest klaasist akent, mille ees trelle ei olnud. Tema koolitamata silma jaoks oleks see olnud hoone kõige silmapaistvam joon – kui poleks olnud kehakat ruudulise ülikonna ja vestiga meest, kes seisis akna kohal katusel.

„Oh jumal!” pahvatas Hannah.

„Ei, armas tüdruk, tema pole ma kohe kindlasti.” Mees rääkis mõnusa rammusa tooniga, nagu mõni veider tegelane Shakespeare'i näidendis. „Ole kena ja tõmba tsipake kõrvale, eks ole?”

Hannah taipas, et seisab täpselt mehe all, ja kobis kähku tema arvatavalt trajektoorilt kõrvale.

„Kas teil... kas teil on kõik korras?”

„Väga armas sinust küsida, kuigi see näitab hirmsat mannetust olukordade hindamisel. Kuid muretseda pole mingit põhjust. Lippa aga edasi.”

Mees kõhatas ja jätkas valjemini, et pöörduda kogu maailma poole üldiselt. „Hüvasti, julm maailm! Ei ole Reginald Fairfax enam sinu mängukanniks!”

Hannah vaatas meest, pea kuklas, püüdes meeletult välja mõelda, mida öelda. Kuid temast jõuti ette.

„Oh ei, palun ära tee seda, Reggie.” Räägiti ülearu rõhutatud täishäälikutega, mis, nagu Hannah oli juba mõistnud, oli Manchesteri aktsendi tunnusjooneks.

Hannah taganes veel mõne sammu ja leidis ka selle hääle allika – sagris habemega asiaadi, kes naaldus välja kiriku ühest küljeaknast ja vaatas üles esimese mehe poole.

„Sul on nii palju, mille nimel elada,” jätkas ta.

Hannah'le tundus kummaline teise mehe muretu toon – jäi mulje, nagu loeks ta erilise innuta ette oma osa käsikirjast, millesse ta suhtub üsna leigelt. Suurde kartulikröpsude pakki, mis tal käsil oli, tundus ta suhtuvat palju suurema innuga.

„Ei, Ox, mu kalleim sõber! Ma heidan endalt surelikkuse kammitad ja vabastan end sellest räpasest kehast! Kõik oma maise vara jätan ma sulle.”

„Ei no tore,” pomises Ox samapalju iseendale kui kellelegi teisele. „Vestide kollektsioon ja kraanikausitais musti nõusid, mille sa lubasid kohe ära pesta.”

„Mida-mida?”

Ox ütles valjemini: „Ei midagi.”

Reggie paistis põhjalikult nõrdinud. „Ja sina julged pesemata nõudest rääkida! Sinu pärast haiseb maja alaliselt Hiina toidu järele!”

„Meie peres nimetatakse seda lihtsalt toiduks,” vastas Ox.

„Oh kui kena – käes on minu viimased hetked, aga sina pilkad mind! Tüüpiline, kurat võtaks!”

„Rahune ometi. Sa ei pea tegema kõigest mingit...”

Ox vaatas alla ja vakatas, sest nägi alles nüüd Hannah't. „Kullake, äkki tohiks paluda? See on eravestlus.”

Hannah vaatas ühte meest, siis teist ja osutas seejärel Reggiele, kes seisis katusel. „Ta... Ta tahab ennast ära tappa!”

Ox noogutas, suu kartulikrõpse täis. „Seda küll, aga peaaegu kõik maailma suuremad religioonid usuvad, et surm pole kõige lõpp, nii et, noh...”

„Aga...”

Jälle hakkas rääkima Reggie. „Palun, kallid naisterahvas, säästa ennast sellest vaatepildist. Ma ei suudaks endale andestada, kui minu lahkumine siitilmast peaks sinu hinge eluaegsed armid jätma.”

„Täpselt,” nõustus Ox. „Sa oled endiselt absoluutselt pihtasaamistsoonis, kui plartsatus käib, kullake.”

„Sa oled selline tahumatu elajas!”

„Ma lihtsalt ütlen. Tal on kena kostüüm seljas. Võib-olla läheb ta mõnele tähtsale kohtumisele. Tal pole ju vaja, et tema parimad hilbud üleni sinu vere ja soolikatega kokku saaksid.”

Reggie vangutas tülgaastusega pead. „Ära tee temast välja, kuid palun mine nüüd.”

Hannah vaatas meest ja siis uuesti oma telefoni. Juba tema suust tulles paistsid tema sõnad – mis olid adresseeritud katusel seisvale mehele – väga sürreaalsed. Hannah'le tundus, nagu jälgiks ta iseennast väljastpoolt.

„Noh, mm... Ega te ei tea, kus asub väljaanne „Kummalised Sõnumid”?”

Ox hakkas naerma. „Tööintervjuule siis?” Ta hüüdis üle öla: „Grace, kas keegi pidi uueks Tinaks tulema?”

Hannah kuulis teist häält, mis hüüdis vastu, kuid sõnu ta ei eristanud.

„Jaa!” hõikas Ox. „Ta on praegu Reggie lennutrajektoril.”

Jälle vastati midagi, seekord märgatavalt jõulisema tooniga.

„Hea küll, hea küll. Kuidas see minu süü saab olla?”

Nüüd nähvati seest midagi vastuseks.

„Hea küll, rahune maha!” Ox vaatas jälle alla Hannah’ poole. Kummalisel kombel paistis ta alles nüüd murelik. „Sa oled õiges kohas, kullake. Esiuks on nurga taga.” Ta nõksas peaga Reggie poole. „Sul veab – meil jääb kohe üks koht vabaks.”

„Sa oled täielik, täielik lurjus, Ox!” röögatas Reggie.

„Ah, mida? Kas ma ei tohi leinata nii, nagu mulle sobib? Sa ütled mulle alati, mida ma pean mõtlema!”

„Ma ei öelnud ju. Ma juhtisin lihtsalt tähelepanu sellele, et...”

Hannah vaatas telefoni oma pihus ja pahvatas siis: „Kas ma peaksin kuhugi helistama?”

„Mispärast?” imestas Ox.

Hannah nookas enesetapumõtetega mehe poole.

„Ah, ära muretse. Olukord on kontrolli all.”

Reggie mühatas põlglikult. „Seda arvad sina!” Siis pöördus ta Hannah’ poole. „Lippa siis, kullake. Õnn kaasa intervjuul. Usu mind, seda läheb sul vaja.”

Hannah vaatas jälle vaheldumisi ühte ja teist meest. Mõlemad vaatasid kärsitu ilmega alla tema poole.

„Nojah.”

Hannah pistis telefoni taskusse, kiirustas mööda kõnniteed minema ja vaatas veel paar korda üle öla tagasi – muuhulgas ka kinnituse saamiseks, et ta polnud äsja toimunud lihtsalt ette kujutanud.

Ta pööras nurga taha ja leidis ilmselt kiriku algse sissepääsu. Teist värvi tellistega oli ukse kohale kirjutatud „Vanade Hingede

Kirik”. Selle all rippus ohtliku nurga all silt kirjaga „Kummalised Sõnumid”. Selle alla omakorda oli kritseldatud „See siin pole enam kirik. Palun minge tüüdake Jumalat kusgil mujal.”

Ukse kõrval istus välitoolil umbes kaheksateistaastane noormees, kaelas rihma otsas kõlkumas fotoaparaat, mis tundus kallis. Nooruk oli pikka kasvu ja kõhn ning tema kiitsakat kogu rõhutas veelgi see, et tema rõivastuseks olid ainult T-särk ja teksapüksid. Ilmaga, mis nõudis vähemalt kolmekihilist riidetust, oli temal kaks kihti puudu.

„Tere!”

Noormees hüppas jalule nii kiiresti, et tema paksude klaasidega prillid kukkusid maha.

„Oih,” ütles ta rõõmsalt. „Ära muretse. Ma saan ise, ma saan ise.”

Ta hakkas maas ringi kobama ning lõi selle juures ümber termose ja raamatuvirna.

Hannah astus tema juurde ja korjas prillid üles, enne kui noormees jõudis need puruks astuda. Ta ulatas need talle. „Ole lahke.”

Noormehe käsi vehkis õhus ringi, kuni leidis Hannah’ oma. Oli selge, et ilma prillideta on ta peaaegu pime.

„Suur aitäh.” Ta hüppas kähku jalule ja seekord hoidsid tema sõrmed prille paigal. „Tere jälle!”

Hannah võpatas, kui noormees kahmas oma kaelast kaamera ja tegi temast pildi.

„Tere,” ütles Hannah. „Seal nurga taga on mees, kes ähvardab katusele alla hüpata.”

Noormees naeratas ja noogutas. „On jah. Ma panin ka tähele. Ajakirjanikul on tähtis silmad lahti hoida. Ja kui see juba jutuks tuli...” Ta haaras oma tooli kõrvalt laua pealt märkmiku ja hakkas kähku kirjutama. „Mis on sinu nimi ja vanus?”

„Mina olen Hannah, Hannah Drinkwater. Pagan, see tähendab Willis. Hannah Willis.”

„Selge,” pomises noormees, vehkides raevukalt märkmikusse kirjutada. „Ja sinu vanus?”

„Noh...” Hannah üritas väga oma häälele kelmikat tooni anda. „See on küll natuke ebaviisakas.”

„On või? Oh jumal, on vist jah, tõesti.” Noormees ajas end täies pikkuses sirgu, naeratas ja sirutas käe. „Tere, mina olen Simon Brush. Väga meeldiv tutvuda.”

Hannah surus tema kätt. Lähedalt vaadates oli näha, et noormehe nahk annab õnnetut tunnistust julmadest teismeliseaastatest. Ta paistis olevat nii vana, et kõige hullem oleks pidanud olema juba seljataga, kuid tema näole ei olnud seda keegi öelnud.

„Samad sõnad.”

„Niisiis,” lausus Simon ja tõmbas käe ära, „mis su vanus oligi?”

Hannah taganes sammu ja silmitses Simoni T-särki. Sellel oli kiri „Mina töötan Kummalistes Sõnumites”.

„Aa, sa töötad siin?”

Simon raputas pead. „Ei, veel mitte. Ma pooldan positiivset meelestatust. Öeldakse ju, et tuleb riietuda nii, nagu soovitud töökohale sobilik. Nii et, noh...”

„Aa, selge. Saan aru. Mina tulin ka tööintervjuule.”

„Mina ei oota siin tööintervjuud,” seletas Simon. „Mul ei lubata praegu hoonesse siseneda. Kui tsiteerida härra Banecrofti...” – Simon kahmas kätte teise märkmiku ja hakkas seda lappama, et õiget kohta leida – „...seda pagana pimedat prillipapat ei tohi mitte mingil juhul majja sisse lasta”. Paistab, et talle meeldib küll hirmsasti alliteratsioon.”

„Nojah, aga see tundub üsna õel.”

„Ei-ei... saad aru, see on nagu see stseen „Doktor Strange’ist”, kus ta tahab templis õppida, aga teda ei lasta sisse, niisiis istub ta templi ette. Mina teen täpselt sedasama. Ma arvan, et härra Banecroft tahab minu kindlameelsust proovile panna. Ma näitan talle, et ei lase ennast heidutada. Näitan oma sihikindlust. See on minu ainus eesmärk elus ja ma ei kavatse poole tee peal alla anda. Sellepärast ma harjutangi kiirkirja ka.”

„Aa, hea küll. Saan aru.” Hilinenult meenus Hannah’le

töökuulutuse sõnastus. *Debiilikutel, optimistidel ja Simonitel mitte tülitada*. Heldus küll.

„Ma teen kõik, mis võimalik, et olla valmis, kui võimalus järsku avaneb.” Simon tõmbas oma T-särgi sirgeks, et sellele maalitud sõnum paremini näha oleks. „Hoi oma eesmärk silme ees. Saa oma eesmärgiks!”

Hannah luges uuesti kirja tema T-särgil ja vaikis, teadmata, mida edasi öelda.

„Mis on?” küsis Simon.

„Ei midagi. Lihtsalt et, noh...”

Hannah mõistis, et esimesel lugemisel olid tema silmad talle vingerpussi mänginud ja näidanud seda, mida ta ootas, mitte seda, mis seal tegelikult oli.

„Mis on?” kordas Simon.

„Lihtsalt et sinu T-särgil... seal on ühes kohas s-i asemel m.”

„Ei, kõik on...” Simon vaatas oma särki ja luges kirja, mis oli tema jaoks tagurpidi.

Hannah naeratas kohmetult ja kahetses juba, et oli sellele tähelepanu juhtinud.

„Mina töötan Kummalistes Mõnumites.” Simon vajus norgu. „Mõnumid? Mida pör...? Pagana düsleksia. See on mul mitu nädalat seljas olnud! Miks keegi midagi ei öelnud?”

„Sa oled siin juba mitu nädalat olnud?” küsis Hannah.

„Nojah. Vähemalt ei saja enam lund – need paar päeva olid küll karmid.”

„Selge. Anna andeks. Ma poleks pidanud ütlema.”

„See pole sinu süü.” Simon manas näole veel laiema naeratuse kui varem. „Iga läbikukkumine on lihtsalt võimalus järgmisel korral edukas olla.”

„Minu kogemused seda ei kinnita,” märkis Hannah.

„Mida?”

„Pole oluline. Ma peaksin nüüd minema hakkama.”

„Õnn kaasa intervjuul!”

Hannah naeratas Simonile, kui läks temast mööda, ukse poole. Noormees seisis, pöidlad ülespoole pööratud, nagu lõdisev monument põhjendamatu optimismile.

Suured puidust uksepooled, kust pääses ilmselt kiriku põhisaali, olid kindlalt lukus, kuid trepilogu ukse kõrval viis mingile ülemisele korrusele. Müürid olid niisked, värv laiguti lahti tulnud ja luitunud. Ülalt neljas aste oli katki ja Hannah pidi sellest üle hüppama.

Ta astus uksest sisse ja jõudis „Kummaliste Sõnumite” ootetupa – see oli pikk kitsas ruum. Ootetoa kaugemas otsas istus vastuvõtulaua taga lühike trullakas mustanahaline naine ja vihtus raevukalt kirjutada arvutil, millel oli vana korpulentne monitor. Hannah ei olnud selliseid juba oma kümme aastat näinud. Nurgas olid virnas kokkupandavad metalltoolid, seina äärde oli aga lükatud räabakas nahkdiivan, mis oli näinud paremaid aastatuhandeid.

Naine tõstis pilgu ja kinkis Hannah’le sõbraliku naeratus. „Tere, kas sa tulid intervjuule?”

„Jah, mm, mina olen Hannah Drinkwater... see tähendab Willis.” Hannah vaatas käekella: veerand üks. „Andke andeks, et ma hiljaks jäin.”

Naine rehmas käega. „Oh, ära selle pärast muretse. Ta pole veel liigutanudki. Mina olen Grace, asjaajaja.”

Ta sirutas käe. Hannah läks tema juurde, et seda suruda. Ta märkas laual paari raamitud fotot: ühel oli Jeesus ja teisel tele-saatejuht Phillip Schofield. Grace’il olid pikad lakitud küüned ja mõlema randme ümber tilisevad käevõrud, mis andsid igale liigutusele muusikalise saate. Tema naeratus oli väga soe ja julgustav.

„Võta istet. STELLA!”

Viimane sõna kriisati sellise raevukusega, et Hannah kargas vaistlikult eemale.

„Anna andeks,” ütles Grace. „Palun võta istet, me tegeleme sinuga kohe.”

Ta asus jälle klaviatuuril klõbistama. Hannah noogutas ja istus diivanile. Diivan oli sedasorti, millesse inimene vajub sügavale sisse,

ükskõik, kas ta tahab seda või mitte, nii et leida seal mugavat viisi istumiseks on peaaegu täiesti võimatu. Hannah sättis end üht- ja teistpidi, üritades mingit väarikat kompromissi leida, samal ajal kui nahk tõi kuuldavale vaikseid piinlikkusttekitavaid kriuksatusi ja Hannah' seelik sõitis aina ülespoole. Ühest august diivani kattenahas paistsid polstritaidise tuustid.

„Kas sul oli keeruline õiget kohta üles leida?” küsis Grace lõbusalt.

„Ei-ei, ma... Nojah, natuke... Tegelikult, mm, kas te teate, et üks mees tahab teie katuselt alla hüpata?”

Grace ei tõstnud isegi pilku. „Noh, täna on ju esmaspäev.”

„Ahah.”

Hommikul Storni intervjuule minnes oli Hannah nii pabinas, et astus ette ühele autole ja teda tervitati kummide kriiksumise ja raevuka signaaliga. Nüüd hakkas ta mõtlema võimaluse üle, et sel hetkel sai ta surma ja kõik, mis juhtus pärast seda, oli tegelikult leidnud aset põrgus. See seletaks paljutki.

Diivani taga seinal rippusid viletsates raamidest mõned „Kummaliste Sõnumite” esilehed. „NEITSI MAARJA PEATAS TERRORISTIDE RÜNNAKU”, selle kõrval „MINU LAPSE ISA ON LOCH NESSI KOLETIS” ja „ŠVEITSI POLE OLEMAS”. Neid pealkirju lugedes mõistis Hannah, et ta on selleks tööintervjuuks kuritegelikult halvasti ette valmistunud – ta ei tea töökohast, mida ta sihib, mitte kõige vähe- matki. Paistis, et „Kummalised Sõnumid” on ajaleht, kuigi selle nimetuse sobimiseks tuli seda omajagu väänata.

Hannah võpatas – Grace karjus jälle: „Stella!”

Kahe poolega ukse tagant diivani vastas kostis mütsatus, millele järgnes trampimine põrandalaudadel. Ukse vahelt pisteti sisse kena tüdrukunägu, millel oli hapu ilme ja mida kroonis pahmakas lohakalt värvitud rohelisi juukseid.

„Mispärast sa minu peale karjud?”

Grace ei liigutanud peadki. „Sellepärast, et sa pead ühte asja tegema.”

„Pole vaja karjuda.”

„Kui ma ei karju, sa ei tule.”

Tüdruk imes sisinal õhku läbi hammaste. „Sa kohtled mind, nagu ma oleks mingi jooksupoiss!”

„Just see sa oledki ja ära sisista siin minu peale midagi, preili.”

„Mida? Ma ei tohi enam oma tundeid kah väljendada? Sa tahad, et ma oleksin robot?”

„Kui see robot koristaks oma tuba, siis jah. See on preili Drinkwater...”

„Willis,” pistis Hannah.

„Täpselt.”

Tüdruk, kes Hannah’ oletuste kohaselt oligi see Stella, keda hõiguti, heitis talle hindava pilgu. „Ta tahab uueks Tinaks saada vä?”

„Räägi korralikult. Ja tõesti, tahab jah. Tal on Vincentiga tööintervjuu.”

Stella vangutas pead. „Mina pakun, et ta peab vastu ainult kaks minutit.”

Grace katkestas klaviatuuril tippimise ja jäi Stellat põrnitsema. „Ma ei küsinud sinu arvamust. Ma tahan, et sa ta Vincenti kabinetti juhataksid.”

„Ma mõtlen lihtsalt realistlikult.”

„Mis sa arvad, kui sa hoiaksid hoopis suu kinni ja teeksid, mida sult palutakse?”

Stella pööritas silmi.

Grace pööritas silmi.

Hannah naeratas neile mõlemale närviliselt, nüüd tundis ta hoopis teistsugust piinlikkust.

Stella tegi ukse lahti ja astus kõrvale. „Noh, tule siis.”

Hannah tõusis, silus kähku seelikut ja läks Stella järel uksest sisse.

„Õnn kaasa,” ütles Grace.

„Aitäh.”

Grace’i järgmised sõnad läksid kaduma, sest Stella pani ukse kinni jõulisemalt, kui hädapärast vaja oleks olnud, kuid Hannah oleks võinud vanduda, et ta ütles: „Seda läheb sul vaja.”

Hannah leidis ennast pikast koridorist, mille paremas servas heitsid vitraažaknad värviplahvatusi pappkarpidele, mis olid, kuidas juhtus, vastasseina äärde kuhjatud.

Hannah naeratas Stellale närviliselt. „Mina ka tülitseisin kogu aeg emaga.”

„Jah, sest kõik mustanahalised on ju muidugi sugulased. Grace on minu mamps, Oprah on minu tädi ja Barack Obama on onu-poeg, eks ole?”

„Oh jumal, anna andeks. Ma ei tahtnud...”

„Vahet pole.” Stella marssis mõne sammu edasi, siis peatus ja pöördus ringi. „Pole hea bossil oodata lasta.”

„Nojah.”

Hannah hakkas jälle Stella järel astuma.

„Tema on valge, nii et ilmselt on ta sinu vend või midagi sihukest.”

„Ausalt, ma... Ma lihtsalt...”

„Vahet pole, võib-olla-uus-Tina.”

Hannah' meelest ei saanud tüdruk olla palju vanem kui viisteist. Tal olid rebitud teksad, Doc Marteni saapad ja tema kehakeel oli selline, et isegi kosmosest oleks olnud näha, et ta on tige.

Hannah komistas pruuniks tõmbunud ajalehtede karbi otsa, mille sisu valgus igale poole laiali.

„Ole ettevaatlik, m'arhiveerin neid.”

„Anna andeks. Nii et, mm... millal see Tina ära läks?”

„Ma'i tea, ma pole teda näinud. Ma olen näinud ainult neid seitset-kaheksat inimest, kes tahtsid uueks Tinaks saada.”

„Aga...”

„Keegi neist ei pidanud nii kaua vastu, et tema nimi oleks kellegi meelde jäänud.”

„Sa tahad öelda, et...”

Stella tõstis käe, nõudes vaikust – nad olid jõudnud koridori lõppu. Ta astus kõrvale, kummardus uksele lähemale ja koputas valjusti kolm korda.

Ukse tagant kostis vaikne oie.

„Boss. Siin on keegi, kes ta’b uueks Tinaks saada.”

Ei mingit vastust.

„Võib-olla pole praegu hea aeg,” arvas Hannah.

„Kunagi pole,” vastas Stella. „Ma loen kolmeni, teen ukse lahti ja sina jookse sisse. Minu soovitus on: hoia madalale ja liigu kiiresti.”

„Mida sa sellega...”

„Üks-kaks-kolm.” Stella ütles seda, nagu oleks see kõik üks sõna, sirutas siis üheainsa kiire liigutusega käe, haaras ukselingist ja paiskas ukse lahti. Ta tõmbus kähku uksest eemale, nagu ootaks, et sealt tulvab välja veevool.

„Kas ma peaksin...”

„Mine juba, kähku, kähku, kähku!”

Hannah läks sisse ja uks mürtsatas tema selja taga kinni.

Dawkins on Jumal

Lancasteris on moodustatud kirik, mille aluspõhimõtteks on, et tuntud ateist Richard Dawkins on tegelikult Jumala poeg. Kiriku ülempreestrinna ja poole kohaga rändjuuksur Veronica Clift, 41, ütleb, et

kõik on täiesti loogiline. „Ilmutuse Raamatus on selgelt öeldud, et taevasse mahub 144 000 inimest, niisiis püüabki jumalik Richard tõeliste usklike arvu vähendada, kuidas ainult võimalik, et taevas liiga kitsaks ei läheks.”